

Körüklü Düşler Hadi Geçin Sıraya

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Mayıs 2016

Körüklü düşler, hadi geçin sıraya
Ve alabildiğine hoyrat, yılgın gönlün lehçesinde
Saklı tuttuğum reçinesi soluk benizli mizacın
Külfeti kadar bilinmedik bir mabede sürüklendiğim.
Kırsalı ölgün yetilerin,
Buhran yüklü bir günün neşriyatında
Yaymakla hüküm giydiğim.

Ceberut gölgeler ki indinde münafık isyanların
O çatık kaşlı sitemlerine yığıldığı devranın:
Yad ettiğim düne nazire eden boykotu
Ait olmadığım mekanın
Ve nasıl bir külfetse
İs yüklü vicdanlardan sızan bir tefrika,
Ansızın delip geçen bir ikrarda
Saklı tuttuğum gönülsüz bir kelimada
Varsın ermesin başım göğe.

İndinde hidayetin,
Söz birliği etmişçesine
Kifayetsiz nice yoldaş imge.
Tefekkürü nezdinde nefsin,
Yürekten dilediğim neler saklı kim bilir,
Gönülden düşürmediğim onca surede.

İfratını yad ettim ölgün güne riayet eden
Bir imgeye düşmüşken yolum.
Hayli müşkülpesent ve sancılı bir var oluş
Hele ki sancısı eremediğim hidayetin
Ve ölgün bir güne rahmet okuyup,
Sildiğim izleri mabedimden sızan.
Nasıl da debdebeli bir hüzün
Şu yüreğin kırık tekerinden
Varamadığı mertebede saklı tuttuğum
İsimsiz ve hoyrat bir güncede

Söz birliği etmişçesine kaderin tecelli ettiđi
En buyurgan edimde
Yaftalanmaktan geri duramadığım.

Belli ki indinde saklı sesini,
Evrene yaymadığım yüreğın tesellisi
Asılsız sevdada başı öne eğik bir ritüel
Yine kapıldığı benliğin;
Hem de fazlasıyla tedirgin ve mağlup,
İsraf ettiğim ömrün kim bilir kayıp
Hangi lehçesi?

Çözömlenmeden çöreklenen,
Bilip bilmeden andan kopuk
Düne sirayet eden,
Tekelinde hoyrat bir kanca
Hele ki aklın ermediđi o sönük mertebe,
İsi vicdandan yüksünmeden delen göğü,
Kırık imlerle tehdit yüklü ölü hezeyanların
Sönük ikbali
Ki bağlacı devrik bir sancıda,
Yengisi, yergisi adsız bir kıtada
Fazlasıyla doyumsuz nefsin yüklediđi
İfrata hükmeden egonun sönük yarınlarında.

Yine de demli bir yoksunluđu kıble bilip
Soyut bir gölgede kıyama durmak kadar yoran
Bir ritüeli ikbal eylemişken tevekkülü
Bağdaş kırmış rükûların tekelinde.

Güneşe dönük yüzü başakların,
Aşk tanrısı sıfatıyla gölgelenen en münafık isyanda
Günbegün yad ettiđi kaderin,
Nasıl bir neşriyatsa yüreğın yara bellediği
Ve ceberut bir gölgeden medet uman
O tefrikada saklı yüreğın iz bildiği.
Kademeli bir düşüş ki tekelinde
Nice sure başı bozuk devran iken soyutlandığım
Ve asil bir rütbe

Adını bilmediğim gök kubbede,
Eremediğim hidayetin suretine
Yığıdığım gönüllü ve gömülü
Esrikli aklın güncesi
Bir bir riayet etmekten de öte
İçinde devindiğim en sakil reçete
Adlandıramadığım bir hikâyede
Kaybolmuşluğumdan arda kalan
Hangi münafık imge ise
Koşullanmakla eş değer
İçine düştüğüm şu yitik hurafe.

Bir menzilden diğerine sürüklendiğim,
Yeri geldi mi bir ağaç dibine çörelendiğim
Yine de adını her yad edişimde
Sudan çıkmış balığın suretine nailim
Ve bilinmez bir tehdide denk gelmek kadar
Emsalsiz bir hezeyana yenik düştüğüm
Çetrefilli ve bağnaz saldırganlığına maruz kaldığım
Kaderin, demlenirken yürek biteviye.
Israrcı ve yoldaş;
Sıradan bir asalet gibi gözükse de
Doyamazken tadına münafık bir aşkın pençesinde
Nöbete durduğum her gece
Ömrün suretine yığıdığım o iblis sicilinde
Yüreğin, dem almış sükûtun
İndinde yol bilmiş.

Anlık dokunuşların tokat çığılıkları ki hükümranlılığında gök kubbe iken niyazlarımın boş vermişliğine tamah eden bir evrenin o gözü pek tınısında sakladığım düş gezgini, kâh yalıtılmış kâh sürece riayet etmeyen bağnaz bir tedirginliğe mahal vermeksizin gölgede kalmış bir çiy tanesi.